

Na slovíčko, pánové (nejen)!

(k hlubšímu zamyšlení)

„Každý v sobě nosí zázrak a ten zázrak se má stát“. (jedno přísloví)

Jak? Přece prostřednictvím Slova. A budou-li zde použita slova Poselství Slova, tak nechtějí být jednostranným výpisem z nedělitelného celku, ale prostými vstupy do života skutečnosti, do pohybu stvoření.

Tedy: *„Co je do výstavby, není-li ke cti Boží?!“* (Poselství Slova)

Každý dnes ví, že člověk prochází vývojem. Doslova prochází. Neboť k vývoji je třeba vývojem kráčející jedinec a k tomu vždy příslušné prostředí jeho vývoje. Ale stejně jako jedinec se vyvíjí, stagnuje či degeneruje, tak je to i s jeho okolním prostředím. Smyslem lidského života je vývoj ke stále vyššímu stupni ušlechtilosti, tvořivosti a požehnané přítomnosti, což se v životě usilujícího jedince projevuje jako zářivá radost, štěstí a tvůrčí touha, k níž patří i jistá míra zdrženlivosti. Kdy ona zářivá radost a touha, jsou jen jiná jména pro pokoru. Onu pokoru, jež je lidstvem žel již dlouhá staletí chápána jako jistá umenšenost, podřízenost dokonce zlomená „ušlápnutost“, jejímž produktem je a má být i „pokorná“ emancipovaná ... žena.

Raný vývoj lidstva je spojován s pojmem matriarchátu. Sice nikdo neví, co je tím míněno, ale většina lidí v tom vidí jakousi nadvládu žen, matek z daleké a „zaostalé“ minulosti života, pravděpodobně života „na stromech“. A naopak, vývoj lidstva prý šel a má jít cestou vlády mužství, silou pevné paže řízené zákonem práva silnějšího. Nu a dnes hrdě stojí muž ve svém vlastním moderním světě a „slabší“ žena... ve světě mužském. Ba přímo byly a jsou země a národy, kde žena je něco naprosto podřadného, dokonce nechtěného až špinavého. Jakoby maličký tvor, jménem muž, byl více než nosné sloupy tvůrčí zákonitosti všech světů a nadvesmírných úrovní. Jako by byl více, než tvůrčí Síla veškerého bytí, když násilím přiřadil ženě druhořadé místo v lidské společnosti.

Vzniká však zajisté otázka, kdo je žena a jaké místo je jí určeno ve vývoji lidské společnosti? A pánové, nemylme se, přestože se domníváme, že mnozí z nás mají „po ruce“ vědění, tak v každém z nás je mnohými staletími pevně vetkaný zmatek v uchopování vztahu a soužití muže a ženy. Sice po ženách toužíme, dobýváme je a běháme za nimi, zamilujeme se a chceme s nimi sdílet ve společném pozemském životě vše dobré i zlé. Ale pak nám časem tak nějak zevšední a „lezou nám na nervy“. Není v tom hloupá tragédie? Na počátku touha po ženě a její blízkosti a až žije s námi, pak nám nezřídka „leze na nervy“...?

„Nikdy nemá člověk žít s někým, koho nemůže ctít!“ (Poselství Slova)

Snad k uvedenému nelze nic dodat, ale přesto, hledajícími je tato zákonitost převážně uchopována neschopností soužití ženy a muže, více než soužití s jinými bližními. Avšak je zde, ve výše uvedené větě klíčové slovní spojení: ... „nemůže ctít!“. Kdo je tedy ten člověk, který může anebo nemůže? Protože skutečný, duchovní člověk, může, neboť chce! Na rozdíl od člověka jednostranného, který si „logicky nemůže“, pomoci! Vždyť přece člověk, lidský duch, si vytváří své okolí vždy dle svého stavu a je-li součástí jeho okolí přítomnost jiného lidského ducha, navíc chtěná, s darem vyššího bytostného, co mu pak brání v tom, „mohu ctít“? A nikdo nemá právo odsuzovat druhého, jehož mu láskyplně přidělila k prožívání Prozřetelnost. Natož být soudcem blízké ženy.

První, co má a musí procitnuvší člověk svým životem plnit je povinnost vůči oné Prozřetelnosti, jež je beze zbytku vetkána do řádu všehomíra, stvoření, díla Páně. Ta povinnost vůči Bohu ale začíná plnění povinností vůči Jeho tvorům, vůči bližnímu, v případě muže i vůči ženě. Kdy slovo povinnost není o konání člověka pod tlakem nějaké zvyklosti, tradice, věrouky či mravoučného nařízení jiných, ale povinnost je niterná činnost vetkávání se (vinutí) do nezměrných vláken proudícího života. Kdy „produktem“ je ono moudré „*soucítěním vědoucí*“.

Tedy především pánové, pokusme se vnímavým soucítěním naladit na svět žen. Citlivě do něj vstoupit s vědomím, že je nám dovoleno do ženství vstoupit a to s nejvyšší mírou citovosti a úctyplné trpělivosti. Od toho se odvíjí mnohé, by snad všechno.

„Kde ženy jsou ctěny, božstva se radují, kde se jimi opovrhuje, je zbytečné se k Bohu modliti“. (staré indické přísloví)

„Ctěte ženu a važte si jí jako takové a ona se zformuje dle toho. Stane se tím, co vy v ní vidíte a tak povznesete celý svůj národ!“ (Poselství Slova)

Ctít ženu v první řadě znamená, přijat ji takovou, jaká je. To však vyžaduje velkorysost nikoli „dotčenou hrdost“. Tu velkorysost, jež obklopuje ono přijímání ještě dříve, než pohnutka k čemukoli vstoupí do vědomí.

Oživená velkorysost nejdříve „uvidí“ zlomená křídla ženské duše a nehmatatelnou vnitřní bolest s tím související. Protože právě ona křídla, co by nástroje vyšší bytostnosti, jsou bolestivě zkroucena. A není snad jediného skutečného muže, který by od bolesti a strádání nechtěl ženě, podobně jako kterémukoli dítěti, pomoci. Nejen svou dovedností a pozemským úsilím, ale především ochraňujícím prostorem své pozorné vnímavosti. Neboť tento ochraňující prostor, naplněný trpělivostí a láskyplnou úctou, pozvolna oblaží ochromené perutě a pomůže se jim rozvinout do plné krásy a půvabu. Na čase ani na věku nezáleží. To může a má dělat každý zralý muž neboť je to k prospěchu nejen ženě a jemu samotnému, ale i jejich okolí, jehož jsou spolutvárci. Muž tím dává svou schopnost přijímání, což je vlastnost a schopnost duchovně svého vyzařování. On dává a toto úsilí pomáhá léčit tu část ženského nitra, jež má dar vyššího bytostného, co by mostu k vyšším a světlejším úrovním života. Mužské duchovno tak přistupuje k duchovnu ženskému, které však má dar spojení se světlými výšinami, skutečným domovem, odkud oba „bok po boku“ kdysi jako zárodky „vyšlí“.

Zajisté rozumový svět mužů bude mít ihned námitku, jevíci se oprávněnou. Co když žena právě nestojí o mužovu pomoc a sdílení a chce jít svými zaběhnutými cestami? Ale to je přece její volba, její duchovní odpovědnost ve vztahu k povinnostem vůči Bohu a bližnímu! Skutečná velkorysost není o souzení, představách a o výtkách, nýbrž jen o setbě. O světlé setbě, která co nejčistěji vyzařuje z harmonie duchovního úsilí a obklopuje každou jednotlivou myšlenku ještě dříve, než se stane činem. A přestože je to k neuvěření, ke světlé setbě patří i žehnající vlákna vyzařující z bytostných perutí onoho vyššího bytostného, jehož je nositelkou žena, v jejím půvabném ženství. Nu a toto povznášející požehnání mužova úsilí je zároveň odměnou i sklizní za jeho dávání se životu. Překonávajícího hranice pomíjivé pozemskosti v „přenesu tě blíže k nebesům“.

Rozhodne-li se žena jít svou cestou, přes snahu mužova úsilí o prozáření, nic to nemůže změnit na velkorysosti, neboť tato setba není určena jen jednotlivé ženské duši, ale pro ženství vůbec.

Neboť každý procitnuvší ví, že „...*odtud neodejde, dokud nevrátí vše do haléře*“. Ne tedy jen z této země, ale z celého pozdějšího stvoření. Což znamená odčinit a zúročit, jinak řečeno přijat, zpracovat a prozářit....

Je dobré při tom vědět, že to „*ctít*“ dnes dluží muži nejen stávající své paní, ale mnohým paním. Uvážíme-li, čistě numericky, že jsme na zemi byli minimálně třicetkrát a našimi bližními v každé inkarnaci byli vnučka, dcera, životní družka, matka, babička a třeba přítelkyně, tak se jedná až o 180 žen, jež byly a jsou součástí našeho osudového prožívání, které zahrnuje i nespravedlnosti k nim, chyby a omyly.

Je ohromný prostor nejen pro cestu okamžitých náprav, ale také pro mohutnou prozařující setbu do neobdělávané „*půdy*“ dneška a dnů příštích. Ale jednou se s tím musí začít.

Kdy právě „*přátelství je mlčenlivá smlouva mezi dvěma citlivými a ctnostnými osobami*“...
(Voltaire).

Tedy mužové: „*Ctěme ženu a važme si jí jako takové a ona se zformuje dle toho...*“.
Ono to totiž funguje ...!

V Komni 20.11.2020